4715 A

EEN ROSKAM.

-.-.-.-.-.-.-.

Dat weltme naar de keel: ~~ik~~ ick word te stijf geperst,
En 't werckt als nieuwe wijn, die tot de spon uitberst.

Vondel.

Ziet thans een vuige bend, die zich op God beroemt
En landverraad en moord met Zijnen naam verbloemt,
Als ware mensch'lijkheid in schoonen schijn gelegen.
Zou't dan géén deugd meer zijn het eigen land te plegen,
Maar wèl het af te staan voor slechts een handvol goed,
God daarbij in den mond, de boosheid in't gemoed?
Ziet, als een pleister graf, zoo zijn ze, schoon bestreken
Van buiten, maar ons oog heeft daar doorheen gekeken.
Zoo licht bedriegt men niet een eerlijk man, o,neen,
De rotting kent hij door de pleister muren heen.
Het fijnste guichelspel kan 's veinzaards list niet dekken,
Men weet toch wat hij wil: 't moet slechts tot baat hem strekken.
Hij is als de hyeen, die 't groote beest geleidt
En nageniet het feest van diens bloeddorstigheid.
Heeft eerst de tijger zich reeds aan ons volgezopen,
Dan komt gevlekte schoft veracht'lijk nageslopen,
Dan zuipt hij ook het bloed van die reeds ligt geveld,
Bezwadd'rend met zijn muil een machteloozen held.
Komt echter eens de tijd-en dat die komt staat vast-
Waarin 't vernederd land zich vrijmaakt van den last,
Die thans het houdt verdrukt en in het stof gebogen,
Dan redt geen nieuwe list de bend' van d'oude logen.
Spreekt dan gerechtigheid haar eerlijk oordeel uit,
Het zal een vonnis zijn voor hondsvot en schavuit.

Anton van Amstel.